

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: J. V., proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Ostravě ze dne 13. 8. 2019, č. j. 39 A 3/2019 – 47,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Návrh žalobce na přerušení řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- III. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018, č. j. 49/2018-510-RK/5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), ministr dopravy zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2018, č. j. 127/2018-910-IPK/15, kterým byla povolena stavba „*Silnice I/68 Třanovice – Nebory*“ v rozsahu čtyř stavebních objektů, v řízení vedeném podle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] V rámci žaloby proti napadenému rozhodnutí žalobce požádal o částečné osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 15. 1. 2019, č. j. 39 A 3/2019 – 21, krajský soud žalobcovu žádost zamítl pro zjevnou bezúspěšnost jeho žalobního žádání. Toto usnesení bylo následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 9 As 27/2019 – 52, ke kasační stížnosti žalobce zrušeno, neboť zdejší soud shledal, že závěr o zjevné bezúspěšnosti byl předčasný. Krajský soud poté usnesením ze dne 13. 8. 2019, č. j. 39 A 3/2019 – 47 (dále jen „napadené usnesení“), obě žádosti žalobce opětovně zamítl.

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 18. 9. 2019 blanketní kasační stížnost. Spolu s ní požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Jako přílohu kasační stížnosti stěžovatel podal zprávu psycholožky Mgr. M. Ch. ze dne 16. 9. 2019, uvádějící, že stěžovatel „*není zatím schopen se plnohodnotně účastnit na řízeních*“ spolu s doporučením klidového režimu. Výrokem I. usnesení ze dne 2. 10. 2019, č. j. 3 As 316/2019 – 15, Nejvyšší správní soud žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce zamítl, neboť shledal, že není naplněn požadavek § 35 odst. 10 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve smyslu nezbytnosti ustanovení zástupce k zajištění ochrany práv stěžovatele. O žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků Nejvyšší správní soud nerozhodoval, a to s ohledem na závěry usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, podle kterých není podání kasační stížnosti vzhledem k předmětu nyní vedeného řízení spojeno s poplatkovou povinností. Nejvyšší správní soud výrokem II. usnesení č. j. 3 As 316/2019 – 15 stěžovatele dále vyzval k odstranění nedostatků jeho kasační stížnosti, a to ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení.

[4] Dne 23. 10. 2019 doručil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu podání, směřující do všech řízení, ve kterých vystupuje. V něm nejprve poukázal na své vyčerpání v důsledku řízení, které vede na ochranu svých práv. Dále mj. uvedl doporučení psycholožky upřednostnit dočasně před „*papírováním*“ jiné zásadní věci a poznamenal, že mívá různé stavy, kdy má pocit, že se bude moci s písemnostmi seznamovat již za několik dní, nebo naopak až za několik týdnů. Na podporu svých tvrzení stěžovatel přiložil zprávu psycholožky Mgr. M. Ch. ze dne 9. 10. 2019, která opětovně uvádí, že stěžovatel „*stále není schopen se plnohodnotně účastnit na řízeních*“ a doporučuje ozdravný pobyt, popřípadě klidový režim s minimálním stresovým zatížením. V návaznosti na řečené stěžovatel poznamenal, že „*od cca 15. 06. 2019*“ nebyl schopen řádně přebírat písemnosti a seznamovat se s nimi, a že „*nenastaly účinky doručení těchto písemností, snad až na několik málo*“. Pro zmíněné důvody stěžovatel následně navrhl přerušení „*každého probíhajícího řízení*“, prodloužení „*každé lhůty*“, obnovu „*každého řízení, které bylo ukončeno po 15. 04. 2019*“, stejně jako rozhodnout o neúčinnosti „*každého doručení od 15. 06. 2019*“. Dále opětovně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, přičemž dodal, že taktéž nebude moci před svým zotavením vyplňovat formuláře, neboť teprve poté bude schopen seznat finanční možnosti a finanční stav. Závěrem svého podání stěžovatel popsal okolnosti, respektive způsoby, jakým dle jeho názoru působí stát újmu na zdraví, majetku i životě jeho a jeho rodiny. Své podání uzavřel konstatováním, že skutečnost, že je schopen k soudu podat písemnosti o větším počtu stran neznámá, že je schopen dodat dokument o menším počtu stran, jako např. vyplněný formulář, neboť posílané texty byly z velké části sestaveny již před časem a nyní jsou jen zasílány jako relevantní k situaci.

[5] Dne 18. 11. 2019 učinil stěžovatel k Nejvyššímu správnímu soudu další podání, ve kterém mu sdělil, že se „*doslechl*“, že byl zdejším soudem v projednávané věci vyzván k úkonu. V této souvislosti poznamenal, že ačkoliv se jeho zdravotní stav lepší, žádá o prodloužení lhůty k provedení úkonu, neboť mu jeho zdravotní stav „*zatím stále zcela neumožňuje náležitě jednat*“. Zdůraznil, že jej v příštím týdnu čeká kontrola, přičemž

pokračování

očekává pozitivní zprávy, tj. že mu již nebude předepsán režim, který by vylučoval jeho účast ve věci.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabíral opětovnou žádostí stěžovatele o ustanovení právního zástupce z řad advokátů. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatel oproti situaci, za níž zdejší soud výrokem I. usnesení č. j. 3 As 316/2019 – 15 zamítl jeho první žádost, nepřednesl Nejvyššímu správnímu soudu žádné nové skutečnosti, které by dokládaly důvodnost jeho nové žádosti, a kterými by se zdejší soud při rozhodování o jeho první žádosti již nezabýval. S ohledem na řečené proto Nejvyšší správní soud opětovnou žádost stěžovatele o ustanovení zástupce zamítl. Z logiky věci potom nadále platí skutečnost uvedená zdejším soudem již v citovaném usnesení č. j. 3 As 316/2019 – 15, totiž že podání kasační stížnosti není v projednávané věci spojeno s poplatkovou povinností. Ani v tomto případě proto zdejší soud o opětovné žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval.

[7] V souladu s usnesením č. j. 3 As 316/2019 – 15 považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné dále zdůraznit, že předmět nyní vedeného řízení o kasační stížnosti není složitý. Stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že jím poskytnuté údaje na podporu jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků v řízení před krajským soudem jsou nedostatečné a neúplné, respektive důsledky, které krajský soud z tohoto prvotního závěru vyvodil ve vztahu k žádosti jmenovaného o ustanovení zástupce z řad advokátů. Jinými slovy, nyní projednávaná kasační stížnost nebrojí proti konečnému rozhodnutí krajského soudu ve věci, ale toliko vůči jeho úkonům učiněným v rámci probíhajícího řízení o žalobě, které slouží k zajištění podmínek řízení a jeho řádného průběhu. Tomu pak odpovídá náročnost doplnění takovéto „procesní“ kasační stížnosti, k němuž byl stěžovatel výrokem II. usnesení č. j. 3 As 316/2019 – 15 zdejším soudem vyzván.

[8] Nejvyšší správní soud nikterak nezlehčuje otázku možného (psychického) vyčerpání stěžovatele, na kterou tento ve shora rekapitulovaných podáních zdejšímu soudu poukazuje. Toliko na podkladě v zásadě obecných zpráv jeho psychologů doporučujících klidový režim a hovořících o neschopnosti stěžovatele „plnohodnotně“ se účastnit soudních řízení, však neshledal, že by stěžovatel, s ohledem na shora zmíněnou nekomplikovanost předmětu nyní vedeného řízení, nebyl schopen vyhovět výzvě k doplnění své blanketní kasační stížnosti. Je tomu tak i proto, že vzhledem k zásadní jednoduchosti předmětu řízení lze k doplnění poskytnutou lhůtu jednoho měsíce hodnotit jako představující více než dostatečný časový prostor k provedení tohoto úkonu, a tedy nevyvíjející na stěžovatele významnější tlak. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud neshledal rovněž důvod k prodloužení lhůty pro doplnění kasační stížnosti.

[9] Dále lze poukázat na skutečnost, že tvrdí-li stěžovatel, že od 15. 6. 2019 nebyl schopen přebírat písemnosti a seznamovat se s nimi, potom nelze odhlédnout od toho, že nyní projednávanou kasační stížnost podal dne 18. 9. 2019, a to proti usnesení krajského soudu ze dne 13. 8. 2019. Je tedy zřejmé, že minimálně některé z písemností i po jím uváděném datu přebíral, seznamoval se s nimi a činil ve spojení s nimi úkony. V této souvislosti lze doplnit, že přesvědčivost jeho tvrzení dílčí měrou umenšuje i jeho vyjádření, že v důsledku zmíněného neměly nastat účinky doručení písemností doručených po uvedeném datu 15. 6. 2019 „*snad až na několik málo*“. Není přitom zřejmé, které účinky

doručení, respektive u kterých konkrétních písemností, měly dle stěžovatele nastat, a proč právě tyto účinky a písemnosti, zatímco jiné účinky doručení u jiných písemností nastat dle jeho názoru neměly.

[10] Pro uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal důvody zabývat se obecným návrhem stěžovatele na prohlášení neúčinnosti „každého doručení od 15. 06. 2019“. Z hlediska zbývajících návrhů stěžovatele Nejvyšší správní soud podotýká, že přirozeně i v jejich případě mu přísluší o nich rozhodovat pouze ve vztahu k nyní vedenému řízení. S ohledem na shora uvedené závěry, a to předně ohledně nekomplikovanosti předmětu nyní vedeného řízení a tomu odpovídající náročnosti, kterou klade na stěžovatele, přitom neshledal, že by stěžovatel ve svých písemnostech adresovaných zdejšímu soudu uvedl relevantní skutečnosti, které by zakládaly důvodnost jeho návrhu na přerušování řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto i tento návrh zamítl. Konečně návrh stěžovatele na obnovu „každého řízení, které bylo ukončeno po 15. 04. 2019“, považuje zdejší soud s ohledem na předmět nyní vedeného řízení a obsah napadeného usnesení za irelevantní, a proto o něm nerozhodoval.

[11] Na základě všech shora učiněných závěrů Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel byl výrokem II. usnesení č. j. 3 As 316/2019 – 15 účinně vyzván k odstranění nedostatků jeho kasační stížnosti, spočívajících v absenci důvodů stížnosti, vymezení rozsahu, v němž napadá usnesení krajského soudu označené v záhlaví tohoto usnesení, a formulace petitu kasační stížnosti. K tomu mu byla poskytnuta lhůta 1 měsíce od doručení tohoto usnesení, k němuž došlo dne 17. 10. 2019 (viz doručenko na č. l. 16 spisu zdejšího soudu). Lhůta k odstranění vad kasační stížnosti proto začala plynout dne 18. 10. 2019 a marně uplynula v pondělí dne 18. 11. 2019 (viz § 40 odst. 1, 2 a 3 s. ř. s.). Stěžovatel nicméně usnesením č. j. 3 As 316/2019 – 15 vytýkané vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě neodstranil.

[12] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

[13] Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. „[n]emá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.“

[14] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

[15] Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vad kasační stížnosti doplněním důvodů stížnosti, uvedením petitu a vymezením rozsahu, v němž napadá usnesení Krajského soudu Ostravě, přičemž byl současně poučen o následcích, které nastoupí v případě, že tak

pokračování

neučiní. Navzdory této výzvě a náležitému poučení vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě neodstranil. Chybějící důvody kasační stížnosti přitom brání v pokračování v řízení o kasační stížnosti, neboť v něm je Nejvyšší správní soud těmito důvody vázán (srov. § 109 odst. 4, část věty před středníkem s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[16] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož přiměřeně platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu